

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ
У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ**

**МАТЕРІАЛИ
науково-практичної конференції
молодих учених, аспірантів і докторантів**

м. Біла Церква, 18 та 23 травня 2017 р.

Частина 3

Біла Церква
2017

Курило підсумовуючи дослідження понять сільське господарство, аграрний сектор та аграрна сфера та їх співвідношення, робить висновок, що первинним поняттям є сільське господарство, яке розширюється за рахунок обслуговуючих і переробних галузей до аграрного сектору економіки, який у сукупності з соціальною інфраструктурою сільської місцевості складає аграрну сферу.

Визначення державного регулювання сільського господарства як правової категорії – це врегульовані правовими нормами суспільні відносини, в яких реалізується діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування та інших уповноважених суб'єктів, які безперервно, цілеспрямовано, у межах своїх повноважень, визначених державною аграрною політикою, впливають на виробництво, переробку, реалізацію сільськогосподарської продукції та інші види аграрних відносин з метою забезпечення продовольчої безпеки, ефективного використання земельних та інших природних ресурсів, дотримання аграрного законодавства, попередження аграрних правопорушень та захист прав людини і громадянина.

УДК 343.1

ЩЕРИЦЯ С.І., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

shchieritsia@mail.ru

ДЕЯКІ АСПЕКТИ КРИМІНОЛОГІЧНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ ЗЛОЧИННОСТІ СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ

В даний час у суспільстві спостерігається зростання негативних явищ, що свідчить про об'єктивні та суб'єктивні умови для їх виникнення, про протиріччя суспільного розвитку, про соціальну дезорганізацію суспільства. Радикальні соціальні зміни ведуть до того, що життєвий досвід людей перестає відповідати ідеалам, які втілені в цінностях та нормах суспільства.

Проблема неповнолітніх злочинців – це проблема їх виховання, вплив мікросередовища, де особа народжується, зростає, та черпає життєвий досвід. У вузькому розумінні під вихованням розуміють ціленаправлену діяльність по формуванню позитивних якостей людини, яка здійснюється в основному у системі навчально-виховних установ під керівництвом педагогів. В широкому розумінні поняття «виховання» аналогічно поняттю «соціалізація», яка означає процес поповнення суспільства новими корисними членами, або процес входження особи в суспільство. Виховання, як педагогічна діяльність може досягнути позитивних результатів лише в умовах сприятливого середовища і при наявності можливостей для всестороннього розвитку індивідуальних здібностей. В ході соціалізації індивід відчуває як негативний, так і позитивний вплив тих, чи інших суспільних процесів, у нього повинна виникнути правильна з точки зору інтересів суспільства поведінка, яка має відповідати загальноприйнятим соціальним нормам. Але в сучасних умовах, в силу певних об'єктивних і суб'єктивних факторів, в процесі соціалізації мають місце небажані наслідки. Вони призводять до десоціалізації індивіда, що знаходить своє вираження у формуванні антисуспільного типа особистості, що включає в себе особистість правопорушника і особистість злочинця. Антисоціальна особистість виражає негативні суспільні відносини, які виступають як негативні морально-психологічні якості. Їх зовнішнім проявом є скоєння даною особою негативних вчинків.

Серед причин зростання протиправних проявів серед неповнолітніх можна виділити зростання негативних явищ, протиріччя суспільного розвитку, його соціальну дезорганізацію. Сукупність антисоціальних якостей, які утворюють особистість злочинця, складаються внаслідок десоціалізації індивіда ще до скоєння злочину і виступають в якості суб'єктивної

умови його здійснення. Говорити про наявність таких якостей у особи слід по її антисоціальним діям. До тих пір, поки особа не скоїла злочину поняття особистості злочинця до неї застосовуватися не повинно. Лише факт скоєння кримінально караного діяння дає підстави для якісної нової соціально – правової оцінки особи як особистості злочинця. Якщо ж індивід допускає аморальні вчинки і порушує правила співіснування, або ж скоює некримінальне правопорушення, то в цих випадках слід говорити про аморальну особистість або ж особу правопорушника.

Враховуючи вищевикладене можна зробити наступний висновок. Злочини, що скоюються неповнолітніми характеризуються генезисом та специфічною мотивацією, яка відрізняється від дорослого населення. Це обумовлено специфікою виховання життєдіяльності, соціально-психологічними характеристиками та статусом, який займають неповнолітні у суспільстві. Відхилення від норм поведінки повинні бути предметом уваги перш за все в тому мікросередовищі, де формується людина як особистість – в сім'ї, школі, трудовому колективі. Саме тут в першу чергу слід вести клопітку роботу по попередженню антисоціальних навичок та звичок.

УДК 342

МУКОЇДА І.І., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **ТЕРЕЩУК М.М.**, ст. викладач
Білоцерківський національний аграрний університет
Mukoidainna1999@mail.ru

ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ПРАВОВІДНОСИН У СИСТЕМІ ПРАВА УКРАЇНИ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Проблема змісту є центральною в загальній теорії права і саме вона викликає найбільші суперечки в юридичній науці – починаючи з визначення даної категорії і закінчуючи більш детальними питаннями і положеннями. Актуальність роботи обумовлена самою постановкою проблеми, динамікою розвитку суспільних відносин і потребою їх регулювання.

Зміст правовідносин має двоякий характер. Розрізняють юридичний і фактичний зміст.

Юридичний зміст правовідносин – це можливість відповідних дій уповноваженого, необхідність відповідних дій або необхідність утримання від заборонених дій зобов'язаного, фактичний – самі дії, в яких реалізуються права і обов'язки. Юридичний і фактичний зміст не тотожні. Перший значно ширший за інший і включає в себе невизначену кількість можливостей. Зміст правовідносин – це суб'єктивні юридичні права і обов'язки. Суб'єктивне право і відповідний йому обов'язок утворюють юридичний зв'язок уповноваженої і зобов'язаної сторони. Причому правові відносини можуть складатися з одного чи декількох юридичних зв'язків.

Існують два типи правових зв'язків: відносні, які виникають між окремими особами (суб'єктами права), і абсолютні – між суб'єктами права і суспільством. Суб'єктивне право – це дозволена і гарантована законом персональна можливість певної поведінки суб'єкта правовідносин, яка може здійснюватись, а може і не здійснюватись [5, с. 544]. Звідси можна визначити наступні ознаки суб'єктивного права:

1. Суб'єктивне право – критерій можливої поведінки особи. Стосовно суб'єктивного права цей критерій включає в себе вид і міру можливої поведінки.
2. Зміст аналітичного права встановлюється нормами права і юридичними фактами.
3. Здійснення суб'єктивного права забезпечене обов'язком іншої сторони. В одних випадках обов'язок полягає в тому, щоб утриматися від дій, які порушують суб'єктивне право іншої сторони, в інших – дане право забезпечується виконанням обов'язку, тобто активними діями зобов'язаної особи.

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Дем'янчук Ю.В. Актуальні антикорупційні заходи українського законодавства	3
Бровко Н.І. Філософсько-правовий аналіз правосвідомості сучасної молоді у трансформуючому суспільстві	4
Пахомова А.О. Новели правової політики європейського союзу в сфері наукової діяльності	5
Ковальчук І.В. Проблеми та перспективи реформи децентралізації в Україні	6
Єфремова І.І. Немайнові права юридичних осіб	7
Мельниченко О.О. Особливості юридичної техніки у правозастосовчій діяльності	8
Мельник О.Г. Правові основи та особливості перетину кордону для українців за умовами безвізового режиму з країнами ЄС	10
Кузьменко Я.П. Актуальні питання загальної теорії прав людини	11
Ломакіна І.Ю. Виняткове значення та пріоритетність розвитку сільського господарства як безпосереднього об'єкту державного регулювання	12
Щериця С.І. Деякі аспекти кримінологічної профілактики злочинності серед неповнолітніх	13
Мукоїда І.І. Визначення змісту правовідносин у системі права України: теоретичний аспект	14
Сокиринська О.А. Міжнародний збройний конфлікт та збройний конфлікт неміжнародного характеру	15
Малишко І.В. Особливості становлення та розвитку законодавства про соціальний захист безпритульних дітей	16
Терещук М.М. Категорія «інтерес» як критерій дихотомії права	17
Биковець О.І. Правовий статус уповноваженої особи в сфері публічних закупівель	18
Самойлович А.А. Об'єкт адміністративного правопорушення у галузі рослинництва	20
Мельник Л.М. Проблема клонування людини: правовий та релігійно-етичний аспекти	21
Харьковщенко Ю.Є. Книгодрукарська діяльність Ф. Скорини в Україні	22
Обіюх Н.М. Правові проблеми розуміння поняття «біобезпека» в екологічному праві	23
Росавіцький О.О. Вплив християнства на формування державності в Європі	24
Ярмола О.В. Етико-політична проблематика в філософських поглядах Ян Сьона	24
Мохонько О.О. Особливості застосування до неповнолітніх заходів процесуального примусу, пов'язаних із ізоляцією	25

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ В УМОВАХ ОСВІТНІХ РЕФОРМАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Борщовецька В.Д. Труднощі формування англомовних умінь в аудіюванні у майбутніх філологів	27
Шмирова О.В. Концептуальні основи інформатизації освіти	28
Погоріла С.Г. Роль мотивації магістрів з економіки і підприємництва у формуванні готовності до професійно-педагогічної діяльності	29